

Audiència. “Qui practica la misericòrdia no tem la mort”

El Sant Pare en l'audiència del 27 de novembre recorda que hom ha de comprendre “la invitació de Jesús a estar sempre preparats, vigilants, sabent que la vida en aquest món se'ns ha donat també per preparar l'altra vida, la vida amb el Pare celestial”.

15/12/2013

Estimats germans i germanes,

Bon dia i felicitats perquè sou valents
en ser a la plaça amb aquest fred!
Moltes felicitats!

Desitjo finalitzar les catequesis sobre
el credo desenvolupades durant l'Any
de la fe, que va concloure el
diumenge passat. En aquesta
catequesi i en la propera, voldria
considerar el tema de la resurrecció
de la carn, agafant dos aspectes tal
com els presenta el Catecisme de
l'Església catòlica, és a dir, el nostre
morir i el nostre ressuscitar en
Jesucrist. Avui em centro en el
primer aspecte, «morir en Crist».

Entre nosaltres, en general, hi ha un
manera errònia de mirar la mort. La
mort ens afecta a tots, i ens interroga
de manera profunda, especialment
quan ens toca de prop, o quan
colpeja els petits, els indefensos,
d'una manera que ens resulta
«escandalosa». A mi sempre m'ha

impressionat la pregunta: per què pateixen els nens?, per què moren els nens? Si l'entendem com el final de tot, la mort espanta, atemoreix, esdevé amenaça que esquinça cada somni, cada perspectiva, que trenca tota relació i interromp tot camí. Això succeeix quan considerem la nostra vida com un temps tancat entre dos pols: el naixement i la mort, quan no creiem en un horitzó que va més enllà de la vida present, quan es viu com si Déu no existís. Aquesta concepció de la mort és típica del pensament ateu, que interpreta l'existència com unencontre casual en el món i un caminar cap al no res. Però hi ha també un ateisme pràctic, que és un viure només per als propis interessos i viure només per a les coses terrenals. Si ens deixem portar per aquesta visió errònia de la mort, no tenim altra opció que amagar la mort, negar-la o banalitzar-la, perquè no ens causi por.

Però aquesta falsa solució es rebel·la dins el cor de l'home. Tots tenim desig d'infinít, tots nosaltres tenim nostàlgia de l'etern. Llavors, quin és el sentit cristià de la mort? Fixem-nos en els moments més dolorosos de la nostra vida, quan hem perdut una persona estimada -els pares, un germà, una germana, un cònjuge, un fill, un amic-, ens adonem que, fins i tot en el drama de la pèrdua, fins i tot esquinçats per la separació, puja del cor la convicció que no pot acabar tot, que el bé donat i rebut no és inútil. Hi ha un instint poderós dins nostre que ens diu que la nostra vida no acaba amb la mort.

Aquesta set de vida troba la resposta real i fiable en la resurrecció de Jesucrist. La resurrecció de Jesús no dóna només la certesa de la vida més enllà de la mort, sinó que il·lumina també el misteri mateix de la mort de cada un de nosaltres. Si vivim units a Jesús, fidels a Ell, serem capaços

d'afrontar amb esperança i serenitat fins i tot el pas de la mort. L'Església, en efecte, diu: «Si ens entristeix la certesa d'haver de morir, ens consola la promesa de la immortalitat futura». Aquesta és una oració bonica de l'Església. Una persona tendeix a morir com ha viscut. Si la meua vida va ser un camí amb el Senyor, un camí de confiança en la seva misericòrdia immensa, estaré preparat per acceptar el moment últim de la vida terrenal com el definitiu abandonament confiat en les seves mans acollidores, a l'espera de contemplar cara a cara el seu rostre. Això és el més bonic que ens pot succeir: contemplar cara a cara el rostre meravellós del Senyor, contemplar-lo com Ell és, ple de llum, ple d'amor, ple de tendresa. Nosaltres anem fins a aquest punt: contemplar el Senyor.

En aquest horitzó, hom comprèn la invitació de Jesús a estar sempre

preparats, vigilants, sabent que la vida en aquest món se'ns ha donat també per preparar l'altra vida, la vida amb el Pare celestial. I per això, hi ha una via segura: preparar-se bé per a la mort, sent a prop de Jesús. Aquesta és la seguretat: jo em preparo per a la mort sent a prop de Jesús. Com s'està a prop de Jesús? Amb la pregària, els sagraments i també amb la pràctica de la caritat. Recordem que Ell és present en els més febles i necessitats. Ell mateix s'hi va identificar, a la coneguda paràbola del judici final, quan diu: «Perquè tenia fam, i em donàreu menjar; tenia set, i em donàreu beure; era foraster, i em vau acollir; anava despullat, i em vau vestir; estava malalt, i em vau visitar; era a la presó, i vinguéreu a veure'm... Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu» (Mt 25, 35-36. 40). Per tant, una via segura és recuperar el sentit de la caritat cristiana i de la

participació fraterna, fer-nos càrrec de les nafres corporals i espirituals del nostre proïme. La solidaritat en compartir el dolor i infondre esperança és pròleg i condició per rebre en herència el regne preparat per a nosaltres. Qui practica la misericòrdia no tem la mort. Penseu bé en això: qui practica la misericòrdia no tem la mort! Esteu d'acord? Ho diem junts per no oblidar-ho? Qui practica la misericòrdia no té por de la mort. Per què no té por de la mort? Perquè la mira a la cara en les ferides dels germans, i la supera amb l'amor de Jesucrist.

Si obrim la porta de la nostra vida i del nostre cor als germans més petits, llavors fins i tot la nostra mort esdevindrà en una porta que ens introduirà en el cel, a la pàtria benaurada, cap a la qual ens dirigim, anhelant habitar per sempre amb el

nostre pare Déu, amb Jesús, amb la
Mare de Déu i amb els sants.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-qui-
practica-la-misericordia-no-tem-la-
mort/](https://opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-qui-practica-la-misericordia-no-tem-la-mort/) (05/04/2026)